

Mariano Rajoy: primer fracàs

CARLES NAVALES

Diari de Girona 12/10/07

El toc a sometent perquè la Festa Nacional es convertís en una censura popular al president Zapatero s'ha quedat en un estrepitós fracàs del líder del Partit Popular, Mariano Rajoy: suspens cum laude. Quatre xiulades, i poc més.

En la bateria desestabilizadora molts esclats previs, des de la premsa de dretes fins a la Cadena COPE, que ja no es conforma amb el cap del president del Govern i va més enllà demanant que Sa Majestat el Rei abdiqui i marxi de Palau.

El vídeo publicitari de Mariano Rajoy cridant a la algarada també tenia un tufillo anti-Juan Carlos. Mai va pronunciar aquest nom, es queda en la Corona, la Monarquia..., i, és més, darrere del seu bust parlant apareixia una fotografia del Rei, però en la qual el Monarca no era el protagonista, sinó Mariano Rajoy, que jurava com a ministre del govern Aznar. Cap protagonisme al rei Juan Carlos. En termes de ciència ficció podríem dir que la foto simbolitza la jura de Rajoy com president de la República davant un Rei que ha optat perquè el canvi de Règim es faci pacíficament. I és que l'ofensiva de la dreta està sent de categoria. Al seu costat els maulets no li arriben ni a la sola de la sabata d'un aprenent de bruixot qualsevol.

La posició del president Montilla ha estat la correcta. Ens ha representat als catalans en els actes de Madrid sense ambigüitats. Ha anat a la desfilada militar, que no és altra cosa que l'expressió dels tres Exèrcits

inclinant-se al seu pas per la tribuna del Cap de l'Estat, com mostra de la seva obediència al poder civil, quelcom que convé es visualitzi de quan en quan; i el president de Catalunya també és part del poder civil de l'Estat. Amb la seva presència, el nostre president també donava suport, enmig de l'emboscada popular, al president Zapatero, el principal aliat que els catalans tenim en la política espanyola. I, no menys important, acabava amb el doble llenguatge al que ens tenien acostumat els nacionalistes catalans quan governaven. Si a un li conviden a un acte, el seriós és participar al complet. És com si et conviden a unes noces: no val que només vagis al tiberi i et saltis la cerimònia, que és el que feia el president Pujol en la seva època presidencial. El nacionalisme català sempre volia quedar bé amb tots: a Madrid salutacions al Rei, a Catalunya vam passar de desfilades militars; a Madrid, fer servir la paraula Espanya, aquí Estat espanyol; o el súmmum quan el president Pujol contracta una empresa madrilenya per a ser nomenat «espanyol de l'any» pel diari ABC i la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió substitueix l'expressió «espanyol de l'any» per la «d'home de l'any». Està bé que vagi acabant-se amb esquizofrènia dialèctica.

La veritat és que ha quedat apuntat el que serà el clima polític fins que passin les eleccions. La crispació serà la protagonista. Mariano Rajoy ha optat, des de fa temps, per córrer-se cap a l'extrema dreta i abandonar el centre. Són uns 400.000 vots que pensa poden donar-li la victòria. Ha pres nota que és l'opció que va fer George Bush en les últimes eleccions presidencials, i li va anar bé. I és la que va fer Nicolas Sarkozy a França i també li va funcionar. Esperem que Espanya sigui l'excepció. Però això només ho decidirem tots nosaltres amb el nostre vot d'aquí a pocs mesos.

Carles Navales.

Director de la revista "La factoria" > lafactoriaweb.com < .

Postil·la: " l'ofensiva de la dreta està sent de categoria. Al seu costat els maulets no li arriben ni al taló de la sabata "